

конецъ рѣшавася да отиде въ четвъртый монастырь и тръгва междѹ това като си вървѣлъ той изъ пѣтъ захваналъ да мисли въ самосебѣ си и казвалъ презъ ума си, азъ ако имамъ тажъ память, кожъ той ималъ до сега, то ще обикала цѣлъ мѣръ, и вѣрно нигдѣ нещѣ наидо почивка: защото челоуѣцы-тѣ сж всѣ-къдѣ едни тѣ и сжщи, има много добры и много злы. Отрѣка ми сж че и въ тожъ монастырь гдѣто отивамъ сега нещѣ ми бжде подобѣ! И като сж поразмислилъ малко, извадилъ изъ пазѹхата си свож-тж попжтнѣ книжка, взелъ и написалъ въ нежъ тыжъ дѹми: отъ тѹкъ на татакъ който иска нѣка ми досажда; азъ въ имато на Исѹса Христа, ще търпѣ. И като написалъ тыя рѣчи, взалъ си книжка-тж, заболъ ж на поаса си и потеглилъ пакъ кадѣ монастыря. Както сж надѣалъ сжщото сж и случва. Достига той въ монастыря, гдѣто и тѹкъ начинали пакъ да мѹ досаждатъ и да го оскърбжватъ. Но той какво направен? везъ да сж сърди никомѹ и да сж безпокон, като мѹ дотегне върква и изважда книжката си и като прочита написанны-тѣ въ неа рѣчи: азъ всичко търпѣ за Исѹса Христа, за въ едно мигваніе сж успокоявалъ, и въ сжщата минѹта мѹ олеквало. Ожъ тожъ способъ онъ наконецъ навикналъ да търпи всичко и да преноси всичко.